

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Popocafepetl s.r.o., IČ: 262 14 911**, se sídlem Praha 1, Liliová 5, zastoupen Mgr. Ing. Markem Němcem, advokátem v Sedlčanech, Nádražní 106, **za účasti: V. S.**, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-463410/44666/2009/ÚPV ze dne 29. 1. 2010,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 1. 4. 2010 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-463410/44666/2009/ÚPV ze dne 29. 1. 2010, kterým bylo k rozkladu přihlašovatele V. S. změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 7. 2009 o zamítnutí přihlášky kombinované ochranné známky ve znění „POPO CAFE PETL“ na základě námitek podaných žalobcem tak, že

„Námítky podané podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) a k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, proti zápisu přihlašovaného kombinovaného označení „POPO CAFE PETL“ do rejstříku ochranných známek se zamítají a přihlašované označení zn. sp. O-463410 se postupuje k zápisu do rejstříku ochranných známek.

Kombinované označení ve znění „POPO CAFE PETL“ bylo s právem přednosti ode dne 31. 10. 2008 zveřejněno dne 10. 12. 2008 pro výrobky a služby zařazené do třídy 41: organizování kulturních, sportovních a společenských aktivit, hudební kluby, prezentace vizuálního umění nebo literatury; do třídy 43: pohostinské služby, catering, zprostředkovatelské služby spadající do této kategorie podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Dne 5. 3. 2009 podal žalobce námitky proti zápisu přihlašovaného kombinovaného označení zn. sp. O-463410 do rejstříku ochranných známek podle § 7 odst. 1 písm. g) a k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Uváděl, že je dřívější uživatel nezapsaného označení „Popo Cafe Petl“ způsobem, který přesahuje místní dosah, a že provozuje restauraci s názvem „PopoCafePetl“ od 11. 5. 2001 na adrese Praha 1, Italská 18, a od 23. 8. 2006 na adrese Praha 5, Újezd 19, dále, že je uživatelem domény www.popocafepetl.cz zaregistrované dne 12. 6. 2008, tedy před podáním přihlášky napadené ochranné známky. Dále uváděl, že je uživatele obchodní firmy „Popo Cafe Petl“ ode dne 21. 8. 2006, a že podal přihlášku ochranné známky zn. sp. O-438056, jež je shodná s napadenou přihláškou, jejímž autorem má být jeho tehdejší společník a jednatel Milan Nový.

Dále namítal, že napadená přihláška nebyla podána v dobré víře, neboť přihlašovatel dobře ví, že si namítající podal přihlášku ochranné známky zn. sp. O-438056.

Návrhu podanému žalobcem podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) a k) zákona o ochranných známkách bylo vyhověno rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 7. 2009. Zápis přihlášky kombinovaného označení zn. sp. O-463410 ve znění „POPO CAFE PETL“ podané dne 31. 10. 2008 do rejstříku ochranných známek byl zamítnut s tím, že napadené označení O-463410 ve znění „POPO CAFE PETL“ je podobné až shodné s namítaným nezapsaným označením ve znění „POPO CAFE PETL“ a rovněž s jeho slovní podobou „Popo Cafe Petl“, jejichž užívání v obchodním styku a skutečnost, že nemají pouze místní dosah, namítající náležitě prokázal, a že napadené služby jsou v porovnání s namítanými službami podobné nebo shodné. Správní orgán prvního stupně shledal opodstatněnými rovněž námitky podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách.

Přihlašovatel podal proti tomuto rozhodnutí dne 10. 8. 2009 rozklad, kterému bylo vyhověno žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 1. 2010 s tím, že přihlašované kombinované označení zn. sp. O-463410 se postupuje k zápisu do rejstříku ochranných známek.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že porovnávaná označení jsou shodná z hlediska vizuálního, fonetického i sémantického. Poukázal na v této souvislosti na rozsudek Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), ve věci C-251/95 SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport, podle něhož pravděpodobnost záměny musí být proto posuzována celkově, berouc v úvahu všechny faktory významné vzhledem k okolnostem

případu, a celkové posouzení vizuální, fonetické a významové zaměnitelnosti srovnávaných známek musí být založeno na celkovém dojmu, neboť průměrný spotřebitel obvykle vnímá známku jako celek a neanalyzuje její jednotlivé detaily.

Žalovaný dále uvedl, že namítající předložil se svým podáním celkem čtyři důkazní prostředky k prokázání oprávněnosti návrhu podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách. Tyto doklady přezkoumal a vyhodnotil se závěrem, že výpis ze živnostenského rejstříku (doklad č. 1) o tom, že dne 29. 11. 2000 zapsaná společnost JNT spol. s r.o. byla dne 21. 8. 2006 přejmenována na Popocafepetl s.r.o., ještě neprokazuje vlastní užívání obchodní firmy v obchodním styku. Stejný závěr přijal ohledně výpisu z obchodního rejstříku (doklad č. 4), neboť tento zápis není důkazem, že namítající činnosti zde uvedené, mj. „zprostředkovatelská činnost v oblasti obchodu a služeb a hostinská činnost“, ode dne 21. 8. 2006 a „pořádání kulturních produkcí, zábav a provozování zařízení sloužících k zábavě“ ode dne 8. 11. 2003 skutečně provozoval a v jakém rozsahu. Pokud jde o výtisk z internetových stránek www.firmy.cz ze dne 24. 2. 2009 (doklad č. 2) nelze z něj vyčíst, kdy byl zápis kaváren namítajícího s označením „PopoCafePetl“ na tyto stránky vložen, a proto byl rovněž odmítnut. K výtisku z registru domén Whois (doklad č. 3), žalovaný uvedl, že je na něm uvedeno datum registrace vzniku domény „popocafepetl.cz“ 12. 6. 2008, nicméně ani pouhá registrace domény není nezvratným dokladem o užívání nezapsaného označení v obchodním styku.

Žalovaný dospěl k závěru, že namítající neunesl důkazní břemeno, neboť předloženými doklady neprokázal, že mu svědčí právo dřívějšího uživatele nezapsaného označení ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách.

Pokud jde o námitky ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, žalovaný uvedl, že případnou zlou víru přihlašovatel je třeba zkoumat vždy k okamžiku podání přihlášky ochranné známky. Případné další okolnosti nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv. Namítajícímu se prokázat zlou víru přede dnem podání napadené ochranné známky nepodařilo.

Žalovaný uvedl, že oba účastníci řízení se dovolávali řízení o přihlášce slovní ochranné známky zn. sp. O-438056 ve znění „POPO CAFE PETL“, kterou dne 6. 6. 2006 podal tehdejší jednatel společnosti namítajícího. Proti zápisu tohoto označení do rejstříku ochranných známek uplatnil námitky současný přihlašovatel, tj. Vít Sojka, a to podle § 7 odst. 1 písm. g) a i) zákona o ochranných známkách. Úřad průmyslového vlastnictví vyhověl námitkám podaným podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách s odůvodněním, že existuje pravděpodobnost záměny přihlašovaného slovního označení „POPO CAFE PETL“ s namítaným nezapsaným označením „POPOCAFEPETL“, resp. s drobnými změnami jako „POPOCAFÉPETL“, „POPO CAFÉ PETL“, „POPO CAFE PETL“ či „POPOCAFE PETL“, dlouhodobě a pravidelně užívaným namítajícím v obchodním styku v nikoliv jen místním dosahu pro shodné, resp. podobné, výrobky a služby. Toto rozhodnutí nabylo právní moci poté, kdy předseda Úřadu průmyslového vlastnictví dne 9. 4. 2008 zamítnul rozklad Milana Nového jako opožděný.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a uváděl, že žalovaný mu posla kopii rozkladu, k níž se vyjádřil a poté žalovaný, aniž by ho seznámil s podklady pro rozhodnutí, rozhodnul, čímž měl porušit § 36 odst. 3 správního řádu. Teprve

v tomto rozhodnutí na str. 13 se žalobce dozvěděl, že neunesl důkazní břemeno, neboť předloženými doklady neprokázal, že mu svědčí právo dřívějšího uživatele nezapsaného označení ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách.

Žalobce namítal, že nemohl reagovat na toto tvrzení žalovaného, který tedy vydal rozhodnutí na základě nesprávného zjištění skutečného stavu věci, čímž porušil § 3 správního řádu.

Žalobce namítal zneužití správního uvážení žalovaným, a tím porušení § 2 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 20. 7. 2010 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 29. 1. 2009.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

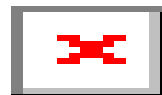
Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce brojí proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 1. 2010, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu v I. instanci, a jímž zamítl námitky žalobce podle § 7 odst. 1 písm. g) a k) zákona o ochranných známkách proti zápisu slovního označení v grafickém provedení ve znění „popocafepetl“, které bylo předmětem přihlášky osoby zúčastněné na řízení, do rejstříku ochranných známek.

Z živnostenského rejstříku vedeného Úřadem městské části Praha 6 vzal soud za prokázané, že přihlašovatel napadené ochranné známky Vít Sojka získal živnostenské oprávnění pro hostinskou činnost dne 1. 4. 1999 a dne 16. 5. 2001 pro provozování cestovní agentury a průvodcovskou činnost v oblasti cestovního ruchu.

Z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze vzal potom za prokázané, že dne 29. 11. 2000 zapsaná společnost JNT spol. s r.o. byla dne 21. 8. 2006 přejmenována na

Popocafepetl s.r.o., a že Milan Nový byl jediným jednatelem v období od 29. 11. 2000 do 23. 8. 2005, od 31. 5. 2006 do 27. 9. 2010 a jediným společníkem byl od 29. 11. 2000 do 31. 8. 2006 a od 21. 8. 2006 do 29. 9. 2010.

Podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, které je shodné s přihlašovaným označením nebo je mu podobné, pokud označení nemá místní dosah a právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přihlášky,

Žalobce ve svých námitkách ze dne 5. 3. 2009 uváděl, že je dřívější uživatel nezapsaného označení „Popo Cafe Petl“ způsobem, který přesahuje místní dosah, a že provozuje restauraci s názvem „PopoCafePetl“ od 11. 5. 2001 na adrese Praha 1, Italská 18, a od 23. 8. 2006 na adrese Praha 5, Újezd 19, dále, že je uživatelem domény www.popocafepetl.cz zaregistrované dne 12. 6. 2008, tedy před podáním přihlášky napadené ochranné známky. Dále uváděl, že je uživatele obchodní firmy „Popo Cafe Petl“ ode dne 21. 8. 2006, a že podal přihlášku ochranné známky zn. sp. O-438056, jež je shodná s napadenou přihláškou, jejímž autorem má být jeho tehdejší společník a jednatel Milan Nový.

Žalobce nesouhlasil se zjištěními, která žalovaný provedl v řízení o námitkách v rámci zkoumání podmínek uplatněného námitkového důvodu podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) citovaného zákona. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že předložené důkazy neprokazují, že namítané nezapsané označení je užíváno v obchodním styku a nad rámec místního dosahu. Tvrdil, že poskytnuté dokumenty pro uvedený účel byly správním orgánem prvního stupně považovány za dostatečné, a žalovaný při jejich hodnocení pochybil, když namítané nezapsané označení je chráněno jako zapsaná obchodní firma.

Městský soud v Praze musel tuto námitku odmítnout s tím, že pojem „nezapsané označení“ jak je užívá ust. § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách, může zahrnovat např. také obchodní firmu, avšak účelem této právní úpravy není suplovat ochranu obchodní firmy, kterou jí ve zmiňovaných ustanoveních § 8, 10 a 12 výslovně poskytuje obchodní zákoník, a to včetně možnosti domáhat se ochrany práv k obchodní firmě u příslušného soudu. V kompetenci žalovaného v rámci řízení o námitkách proti přihlášce ochranné známky ovšem není rozhodování o případném zásahu do obchodní firmy podle ustanovení obchodního zákoníku, neboť k tomu je oprávněn výlučně obecný soud. V případě, že označením namítaným proti přihlášce ochranné známky je obchodní firma, může žalovaný vycházet pouze a jen z ochrany poskytnuté jí právě citovaným ustanovením § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách, a to při splnění tam uvedených podmínek. Pokud žalovaný v řízení o rozkladu dospěl k závěru, že podmínky pro poskytnutí ochrany nezapsanému označení, tedy obchodní firmě Popocafepetl s.r.o., resp. pro odmítnutí ochrany přihlašovanému označení nebyly splněny, nelze se z výše uvedených důvodů v tomtéž řízení a před Úřadem průmyslového vlastnictví následně domáhat ochrany poskytované obchodní firmě obchodním zákoníkem.

Žalovaný správní orgán nezneužil správního uvážení a neporušil ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu, pouze napravil v rozkladovém řízení pochybení, jehož se dopustil správní

orgán prvního stupně a takovýto postup byl v souladu se zákonem, jakož i ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 1 As 140/2011-66 konstatoval, že uživatel nezapsaného nebo jiného označení může zabránit zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek, pokud označení splňuje následující podmínky: 1) právo k označení vzniklo přede dnem podání přihlášky, 2) označení je shodné nebo podobné s přihlašovaným označením, 3) označení je používáno v obchodním styku pro výrobky nebo služby stejné nebo podobné, pro něž je označení přihlašováno, 4) označení nemá pouze místní dosah. Absence kterékoliv z podmínek má za následek nemožnost zabránit zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek.

V inkriminované věci nebylo mezi stranami sporu, že druhá a třetí podmínka byly splněny. Porovnávaná označení jsou shodná a označení jsou nebo mají být používána v obchodním styku pro výrobky nebo služby stejné nebo podobné.

Pokud jde o první podmínku, žalobci sice vzniklo právo k obchodní firmě přede dnem podání přihlášky (zapsáním přejmenování jeho společnosti do obchodního rejstříku dne 21. 8. 2006) a označení je obdobné označení přihlašovanému, neboť v přihlašované ochranné známce je obsažen text „POPO CAFE PETL“, který je jediným slovním prvkem obchodní firmy žalobce. Nicméně v řízení vedeném ve věci zn. sp. O-438056 Úřad průmyslového vlastnictví vyhověl námitkám podaným přihlašovatelem v inkriminované věci podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách s odůvodněním, že existuje pravděpodobnost záměny přihlašovaného slovního označení „POPO CAFE PETL“ s namítaným nezapsaným označením „POPOCAFEPETL“, resp. s drobnými změnami jako „POPOCAFÉPETL“, „POPO CAFÉ PETL“, „POPO CAFE PETL“ či „POPOCAFE PETL“, dlouhodobě a pravidelně užívaným namítajícím v obchodním styku v nikoliv jen místním dosahu pro shodné, resp. podobné, výrobky a služby. Sporným tedy v inkriminované věci zůstalo, zda byla naplněna i podmínka první.

Pokud jde o naplnění čtvrté podmínky, i toto zůstává podle názoru Městského soudu v Praze sporným, neboť žalobce ve správním řízení netvrdil ani nedoložil, že by namítané označení získalo větší než místní dosah.

Žalovaný tedy nepochybil, když po zhodnocení všech důkazů uzavřel, že předložené doklady užívání označení „POPO CAFE PETL“ v obchodním styku ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách neprokazují.

Podle názoru Městského soudu v Praze lze tedy uzavřít, že žalobce předloženými důkazy neprokázal, že by přihlašované označení nějakým způsobem zasáhlo do jejich starších práv, když jím předložené doklady: výpis ze živnostenského rejstříku (doklad č. 1), výpis z obchodního rejstříku (doklad č. 4), výtisk z internetových stránek www.firmy.cz ze dne 24. 2. 2009 (doklad č. 2) a výtisk z registru domén Whois (doklad č. 3), shledal rovněž nedostatečnými dospěl k závěru, že namítající neunesl důkazní břemeno, neboť předloženými doklady neprokázal, že mu svědčí právo dřívějšího uživatele nezapsaného označení ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách. Námitka nesprávného posouzení skutkového stavu ve vztahu k námitkovému důvodu podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách proto není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 3/2008-195 při zjišťování, zda přihláška ochranné známky byla podána v dobré víře ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách je nutno posoudit, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele, zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele, a konečně, zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Současně je třeba přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit. Domáhat se ochrany podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, resp. čl. 6 septies Pařížské úmluvy, může i právní nástupce vlastníka ochranné známky; podmínky poskytnutí této ochrany se však posuzují ke dni podání přihlášky ochranné známky zástupcem, zprostředkovatelem či obstaravatelem tohoto vlastníka. Důkazní břemeno v tomto případě nese vždy namítající, který má rovněž povinnost uvést, jakým způsobem byl předmětnou přihláškou dotčen na svých právech. Samotná tvrzení nepodložená důkazy prokazatelně svědčícími o jejich pravdivosti či opodstatněnosti však nemohou obstát.

Městský soud v Praze se zabýval námitkou, že žalovaný nesprávně zjistil, že žalobce v řízení neprokázal zlou víru osoby zúčastněné na řízení v době podání přihlášky ochranné známky, ač správní orgán prvního stupně k takovému závěru dospěl. Musel odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 3/2008-195 a ve shodě s žalovaným uvést, že žalobce nebyl úspěšný při prokazování skutečnosti, že přihláška osoby zúčastněné nebyla podána v dobré víře. Důkazní břemeno přitom spočívalo na žalobci. Samotná existence nezapsaného označení shodného nebo podobného přihlašované ochranné známky zapisované pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby o nedostatku dobré víry přihlašovatele nesvědčí. Tato skutečnost by musela být podložena dalšími relevantními důkazy. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování, zda byla přihláška ochranné známky podána v dobré víře ve smyslu shora citovaného ustanovení, je nutné posoudit několik podmínek: 1) zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítatele, 2) zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele a 3) zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumpcí dobré víry na straně přihlašovatele a s § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách leží důkazní břemeno ohledně prvních dvou skutečností na namítateli; správní orgán však vždy musí přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit.

Povinností žalobce při formulování námitek podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách tedy bylo mj. prokázat zlou víru osoby zúčastněné na řízení (přihlašovatele). S ohledem na shora popsany skutkový stav lze konstatovat, že v řízení bylo postaveno na jisto, že přihlašovatel věděl o existenci obchodní firmy žalobce (Popocafepetl s.r.o.), nicméně nebylo prokázáno, že by přihlašovatel přihlášením ochranné známky jednal ve zlém úmyslu. Namítající – žalobce v tomto řízení, však ve správním řízení nepředložil žádné důkazní prostředky svědčící o zlé víře přihlašovatele. Naopak v řízení vedené ve věci zn. sp. O-438056 svědčí v neprospěch jeho tvrzení, když Úřad průmyslového vlastnictví

vyhověl námitkám podaným Vitem Sojkou podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách s odůvodněním, že existuje pravděpodobnost záměny přihlašovaného slovního označení „POPO CAFE PETL“ s namítaným nezapsaným označením „POPOCAFEPETL“, resp. s drobnými změnami jako „POPOCAFÉPETL“, „POPO CAFÉ PETL“, „POPO CAFE PETL“ či „POPOCAFE PETL“, dlouhodobě a pravidelně užívaným namítajícím v obchodním styku v nikoliv jen místním dosahu pro shodné, resp. podobné, výrobky a služby.

Žalobce v uvedeném smyslu svá tvrzení o zlé víře přihlašovatele neprokázal. Samotná tvrzení nepodložená důkazy prokazatelně svědčícími o jejich pravdivosti či opodstatněnosti však nemohou obstát, a proto Městský soud v Praze musel uzavřít s tím, že žalobce ve správním řízení neunesl důkazní břemeno a tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Důkazní břemeno k prokázání zlé víry přihlašovatele v souladu s § 7 odst. 1 písm. k) zákona spočívalo na žalobci. Ten jej však předloženými důkazními prostředky toto břemeno neunesl, neboť v řízení neprokázal, že by přihlašovatel nejednal v dobré víře.

V řízení před správním orgánem se jednalo o tzv. námitkové řízení, které je čistě návrhový řízení, v němž *dominus litis* je právě namítající. Ten vymezuje předmět řízení tím, že uvádí konkrétní námitky, které již po uplynutí lhůty k uplatnění námitek ani není oprávněn rozšiřovat. Úřad průmyslového vlastnictví při zkoumání námitek je striktně vázán jejich zněním a důkazy, které namítající proti zápisu přihlášeného označení předložil. Žalovaný správní orgán v tomto řízení je podle zákona o ochranných známkách povinen zjistit skutkový stav, posoudit, zda namítajícímu svědčí práva, která uplatňuje, a zda by zápis označení, které je námitkami napadeno, zasáhl do zákonem chráněných práv namítajícího. Podkladem pro rozhodnutí o námitkách jsou pak nejen návrh namítajícího a jím předložené důkazy, ale i skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Přestože je namítající v řízení o námitkách *dominus litis*, je jím jen v rozsahu určení předmětu sporu; i v námitkovém řízení je nutno respektovat rovné postavení účastníků v rámci procesních oprávnění.

Ze správního spisu soud zjistil, že přihlašovatel, osoba zúčastněná v tomto řízení, podal proti prvostupňovému rozhodnutí rozklad, jenž byl včetně dodatků žalobci předložen k vyjádření (dne 4. 9. 2009, resp. dne 10. 9. 2009). Žalobce se k tomuto rozkladu dne 13. 10. 2009 vyjádřil, uvedl mj., že se přihlašovatel vyjádřil k provozování kavárny ve Vodičkově ulici, že ji neprovozoval společně s namítajícím, ale výlučně sám, a to tak, že uvedl, že tato skutečnost (ať už pravdivá či nikoliv) není pro řízení o rozkladu relevantní, a tak podobně. Je tedy nesporné, že žalobce měl k dispozici všechny podklady, které byly podkladem pro vydání napadeného správního rozhodnutí.

Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí předsedy Úřadu bylo vydáno v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobce se o důvodech rozhodnutí dozvěděl až z doručeného, a tedy pravomocného rozhodnutí. Současně má za to, že byl zkrácen na svých právech, pokud nevěděl, která z tvrzení uplatněných v rozkladu budou podkladem pro druhoinstanční rozhodnutí, a v důsledku toho nemohl předložit důkazy, jimiž by se argumentačně bránil, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. V inkriminované věci byl dostatečně zjištěn stav věci již samotným správním orgánem prvního stupně, nicméně tento orgán se při svém rozhodování dostal do rozporu s interpretací zákona a ustálenou judikaturou

Nejvyššího správního soudu, a proto v rozkladovém řízení mohl žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušit. Žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu s rozhodovací praxí žalovaného, nýbrž naopak, o čemž svědčí soulad s již dříve vydaným rozhodnutím ve věci zn. sp. O-438056. Pokud správní orgán prvního stupně námitky původně akceptoval a v řízení o rozkladu nikoli, je to plně v souladu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení, jak je dána jednak správním řádem a jednak zákonem o ochranných známkách, který jako *lex specialis* má aplikační přednost.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný vydal rozhodnutí na základě nesprávného zjištění skutečného stavu věci, čímž porušil § 3 správního řádu, musel soud tuto námitku rovněž odmítnout jako neodůvodněnou. Z obsahu správního spisu, jakož i žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou pochybnosti. Bylo pouze na žalobci, namítajícím ve správním řízení, aby řádně a včas ve lhůtách stanovených zákonem o ochranných známkách doložil svá tvrzení, což však neučinil.

Podle názoru soudu žalovaný správní orgán postupoval s respektováním rozsahu návrhu vymezeným žalobcem, napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které proběhlo *lege artis*, správní orgán se standardně vyrovnal s uplatněnými námitkami a skutečnostmi, které mu byly předloženy jako důkazy na podporu uplatněného návrhu; úvaha žalovaného je v souladu se správním spisem a v souladu se zásadami logického myšlení a není ani jinak vadná, na zjištěné okolnosti byla správně aplikována právní norma.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. října 2013

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**